

indskrænkede den, fordi vi forlangte, at der skulde fastsættes visse Regler, forsaavidt saadanne kunne gives, for Skattens Ansættelse, og det har ikke havt det Alleringste tilfølgende, det har ikke havt tilfølgende, at man er gaaet ind paa en Undersøgelse af de Spørgsmaal, som her komme i Betragtning, hvorimod man har indskrænket sig til at kaste noget Mere fra Næringskatten over paa de andre Beboere i Byen, — dermed har man ladet det være godt. Hvis vi nu gaae ind paa det Samme, saa vil man følge ganske den samme Vej; naar man derimod indskrænker Lovens Varighed til 1859, saa lægger Rigsdagen derved for Dagen som sin bestemte Ansættelse, at dersom Kjøbenhavn ønsker at beholde Hjelpekatten, saa maa den indtil den Tid gaae ind paa at give Regler for denne Stats Udelse, eller rettere give mere tilfredsstillende Regler end dem, der nu følges, og hvis Kommunen ikke vil det, maa den lade sig nøie med Næringskatten, saaledes som den tidligere har været. Det er Meningen, — vi give den en kort og passende Frist til virkelig at bringe denne Sag i Orden, og det er det, som Mindretallet ikke vil gjøre. Mindretallet giver efter paa et Punkt, hvor det ikke bør give efter; thi naar man indfører en Skat, som Hjelpekatten — jeg veed nu ikke, hvad man vil kalde den, om en Formues eller Leilighedsstat, om en Indkomststat, det skal jeg Altsammen ikke gaae ind paa — uden at der er gjort Noget med Hensyn til at fastsætte Regler for Skattens Ansættelse, da er det min Mening, at man saa giver efter for en Bestræbelse, for hvilken man ikke bør give efter. Jeg maa derfor paa det Indstændigste anbefale Thinget at vedtage Fleertallets Forslag, hvorimod Følgen af, at Mindretallets Forslag antages, vil, som allerede antydet blive, at Sagen i de første 2 Aar ikke bringes et Skridt videre, og at det først vil være i det sidste Aar, at man begynder at gjøre Noget.

Gomard: Jeg kan i alt Væsentligt sige mig til, hvad der er blevet udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Mariibo Amts 4de Valgfreds (Monrad), men jeg skal dog med Hensyn til Mindretallets Motivering af dets Ind-

stilling tillade mig at bemærke, at naar det i denne siges, at Næringskatten i Almindelighed betragtes som en særegen Skat paa Formue og Indtægt, saa er dette ikke, som her staaer i Betænkningen, en urigtig Opfatning; thi i Almindelighed — og jeg troer med Rette — er den Opfattelse tilstede blandt Skatteyderne, navnlig blandt de Næringsdrivende, at man beskatter det samme Object to Gange, thi det maa jo dog ligefrem blive Det, enten man siger: det er en Næringsstat, Du svarer, eller man siger: Du svarer efter Formue og Leilighed, det gaaer af den samme Kasse, Vedkommende har kun een. Maade at faae sin Indtægt paa, nemlig gjennem sit Erhverv. Men det har formeentlig heller ikke staaet klart for den ærede Ordfører for Mindretallet, at Næringskatten er en saadan særlig Skat med sit eget Skatteobject, thi ellers vilde han ikke have sagt, „at bemeldte Afgift kun er at ansee som en visse Næringsvej paalagt Afgift.“ Dette tyder jo ligefrem hen paa, at han ikke er overbevist om, ja ikke engang selv troer paa, at det er et Skatteobject, som kan beskattes saaledes for sig alene, uden at tage Hensyn til Vedkommendes Skatteevne, det lader sig virkelig ikke saaledes stille fra Formuesstat eller Formues og Leilighedsstat, hvad man nu vil kalde det. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksberg Amts 1ste Valgfreds (Thune) har udtalt sig om denne Skat, saa vil han ved Siden af den have Hensynet til Indtægten udelukket, og det Udbytte altsaa, som Næringskatten giver, skal der intet Hensyn tages til, den skal udelukkende hvile paa Næringskatten som Nærings (Thune: Nei, maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?) og bestemmes efter, f. Ex. hvor stort Folkehold den Vedkommende har. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at naar der var 2 Skomagere, som hver havde 5 Arbeidere, saa skulde de beskattes lige høit, men jeg siger, at dette ikke kan være ganske rigtigt, thi derved vil man ikke altid træffe det Rette; den ene kan have en langt større Indtægt af sine 5 Arbeidere end den anden. Det eneste Naturlige, man maa ramme, er Skatteevnen; man maa altsaa efter min Formening see at komme bort fra et Skatteobject, som ikke kan ramme Skatteevnen paa